

som Kommunekassen, og her er Netten givet til det enkelte Individ, idet Enhver, som giver en frivillig Gave til Understøttelsesaffæjer, derved pålægger Statskassen en Forpligtelse til yde ligestaaende, ligeledes uden nogenformelst Begrænsning. Denne Mangel paa Begrænsning medfører naturligvis, at det vil være overmaade vanskeligt for de ærede Forslagsstillere med deres bedste Villie at opstille nogen blot tilnærmelsesvis rigtig Beregning over eller at fremkomme med nogen blot tilnærmelsesvis rigtig Angivelse af, hvor stort et Beløb der herefter vil blive krævet af Statskassen, men jeg maa gjentage, at Finansministerens Fordring om at faae Kundskab om, hvilket Beløb der kræves, efter min Anskuelse er fuldt berettiget. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at saa at sige hele Fattigunderstøttelsen i Birkeligheden for Fremtiden — naturligvis efter nogle Aars Forløb — vil komme til at udredes af Understøttelsesaffæjerne i Stedet for af Fattigkasserne eller — for at tale korrekt — af Kommunekasserne. Denne Formening støtter jeg paa, at det uregelmæssigt er langt behageligere for den Erærende at modtage Understøttelse af Understøttelsesaffæren end af Kommunekassen, idet kun det Sidste medfører nogen særlig Forpligtelse. Jeg har selvfølgelig ikke overset, at den vedkommende Erærende skal opfylde et bestemt Vilkaar, før han kan stille noget Krav, men dette Vilkaar er saa overmaade let at opfylde, at jeg ikke tror, det vil afholde ret Mange fra at søge denne Bei i Stedet for den hidtil sædvanlige Bei, naar man er kommen i det uheldige Tilfælde ikke at kunne bestaa ved egne Kræfter, men maa søge det Offentliges Hjælp. Den hele Fordring, som stilles, er nemlig den, at Vedkommende skal have sikret sig en Pension efter sit 60de Aar af 30 Kr., og at han i mindst eet Aar skal have været Medlem af de omtalte Kasser. Tidsgænsen er altsaa eet Aar, og den kvantitative Begrænsning er en Pension eller en aarlig Understøttelse efter sit 60de Aar af 30 Kr. Ser man nu hen til, hvad Diebliffets Pris er for at erhverve en saadan Pensionsret, staar den selvfølgelig i Forhold til den Alder, Individet har, naar han vil erhverve Understøttelsen. Vil man f. Ex. sikre et Barn til enhver Tid at kunne kræve det Offentliges Hjælp uden at underkaste sig de Byrder og Forpligtelser, Modtagelsen af egentlig Fattighjælp medfører, og vil man tillige sikre Barnet den Ret at kunne kræve Understøttelse paa det Sted, hvor det i Erangspieblikket befinder sig, uden at blive henvisst til sin særlige Forsørgelseskommune,

saa koster dette for et Barns Vedkommende, skjøndt det naturligvis retter sig efter Barnets Alder, omtrent 1 Krone. For denne overmaade billige Pris vil man kunne have disse Behageligheder. Jeg tror altsaa med fuld Fjæi at kunne sige, at der er Sandsynlighed for, at den langt overveiende Del af Fattigforsørgelsen her i Landet efter en forholdsvis kort Tids Forløb vil ske igjennem Understøttelsesaffæjerne i Stedet for ved den nu bestaaende Fattigbestyrelse af Kommunekasserne. Det kunde synes, som om man ad denne Bei vilde kunne komme til et tilnærmelsesvis rigtigt Skøn over, hvor stor Byrden for Statskassen maatte antages at blive; men det lykkes desværre ikke. Naar de samlede Fattigudgifter for hele Landet for Tiden udgjøre saa og saa mange Millioner, kunde man drage den Slutning, at Statskassens Offer, naar denne Lov havde faaet Tid til at virke, og Understøttelserne bleve udredede gennem disse Kasser istedetfor gennem Kommunekasserne, vilde være Halvdelen af de nuværende Fattigudgifter. Det vilde være en Slutning, som dog havde Noget at støtte sig paa; men den passer desværre ikke. Derfor man vil tage Aaret 1870 som Udgangspunkt, hvilket jeg ganske villkaarlig har valgt, fordi der netop har foreligget mig Oplysninger om, hvor store Fattigudgifterne over hele Landet vare for det Aar, vil man se, at den samlede Fattigudgift i det Aar var noget over 2,800,000 Rd., og vilde man drage den Slutning, at Statskassen for Fremtiden vilde komme til at udrede Halvdelen heraf, vilde Byrden for Statskassen altsaa blive 2,800,000 Kr. Men jeg kan imidlertid paa ingen Maade fastholde Rigtigheden af denne Beregning, men Sandsynligheden er i mine Tanker for, at Byrden vil blive betydelig større. Naar man nemlig paa den ene Side gjør det mere tiltalende at søge Andres Hjælp til sin Underholdning, end det nu er, idet man borttager de Byrder og Forpligtelser, der nu knyttes til at modtage saadan Understøttelse, og naar man paa den anden Side sætter Afdelene af disse Understøttelser istand til at kræve Halvdelen af det, de bruge, ikke hos deres Egne i snævrere Forstand, men hos den almindelige store Statskasse, er der i alt Fald ikke Sandsynlighed for, at Afdelingen vil blive mere sparsommelig, end den hidtil har været. Af begge disse Grunde tror jeg, man tør drage den Slutning, at Byrden og Udgiften til Fattigforsørgelsen vil blive større, og det ikke ubetydelig større, end den nu er, og at altsaa det Tal, jeg før tillod mig at angive, nemlig 2,800,000 Kr., ikke paa nogen Maade kan betegnes som